

Suzan Dankert
De schilder

BraveNewBooks

Jeugdboek voor 13 en 14 jaar.
Januari 2025.

Copyright © Suzan Dankert
isbn 978 94 652 0001 9
www.bravenewbooks.nl

Omslag: Jaap Dankert

Proloog:

‘Scheer je weg, stomme rotvogel!’

De vrouw van de bakkerswinkel rende met een bezem naar buiten en joeg zo de raaf weg die een kruimeltje koek van een tafeltje op het terras bij de bakkerswinkel pikte.

De raaf vloog op en liet op een tafeltje ernaast een poepje vallen...

Youssef

Youssef zat voor zijn eindexamen en had aldoor veel huiswerk. Dus was hij blij dat hij thuis al zijn huiswerk op zijn eigen kamertje kon maken. Het was een kamertje onder het schuine dak met een dakraam. Door het dakraam keek hij uit op het erf van een oude boerderij. Sinds kort woonde daar een kunstenaar. Een lange oude man, die heel goed was in portretschilderen. Voor een portret-opdracht liet hij zijn model bij hem in het atelier in zijn boerderij komen. Verder kwam er vrijwel niemand. Alleen Youssefs moeder die daar schoonmaakte en ook regelmatig Youssefs vader die bij de boerderij het gras maaide en het snoeiwerk deed.

Youssef fietste tegen de wind in van school naar huis. Hij was bijna thuis. Alleen nog met de pont de vaart oversteken. Hij moest opschieten, want de pont kwam er juist aanvaren van de overkant van de vaart. Bezweet haalde hij de pont en reed snel de stalen laadklep op. De pontbaas controleerde zijn abonnement. Toen Youssef weer van de pont af fietste, zag hij dat buurman, de schilder, half onder de motorkap van een oude Pick-up stond. Hij keek net op toen Youssef langsfietste. 'Hé buurjongen, kun je me alsjeblieft even helpen?' Youssef stopte en zette zijn fiets op de standaard. 'Wat kan ik doen, meneer?' 'Zeg maar Johannes en jij heet toch Youssef?' 'Ja meneer, uh... Johannes.' 'Mooi dat je er bent, Youssef!'

Johannes keek met zijn lichtblauwe ogen Youssef aan en veegde zijn met motorolie besmeurde hand over zijn voorhoofd. ‘Help me even met die ouwe truck een eindje naar voren te duwen, de garage in. Dan kan ik beter onder de auto kijken.’

‘Natuurlijk!’

Youssef duwde uit alle macht achter de Pick-up. Johannes hield met het portier open al duwend het stuur vast en manoeuvreerde de auto de garage in en zei tevreden:

‘Super bedankt! Dit was in mijn eentje niet gelukt. Beter een goede buur dan een verre vriend.’

Youssef glimlachte en zei: ‘Graag gedaan!’

‘Kom je nu uit school? In welke klas zit je?’

‘Ik zit voor mijn eindexamen.’

‘Oh, dat is een spannende tijd. Wat ga je hierna doen?’

‘Ik weet het nog niet precies. Ik mag van mijn ouders wel verder studeren. Het liefst zou ik geschiedenis of kunstgeschiedenis willen studeren.’

‘Prachtig! Ik heb een hele rij kunstboeken hier staan. Die mag je wel eens lenen.’

‘Graag! Ik zal een keer komen kijken. Dank u wel.’

Youssef pakte zijn fiets en liep naar zijn huis.

Thuisgekomen kreeg hij een kopje thee van zijn moeder in de knusse keuken. Hij zei tegen zijn moeder: ‘Ana, ik heb daarnet onze buurman geholpen met zijn auto de garage in te duwen. Wat een aardige man! Ik mag een keer bij hem langskomen om zijn verzameling kunstboeken te bekijken. Ik weet nu dat hij Johannes heet. Hij wist trouwens dat ik Youssef heet.’

Youssefs moeder legde een zelfgebakken koekje op een schoteltje en zei: ‘Inderdaad heet hij Johannes, maar ik

noem hem altijd meneer Van Tuyl. Het is een heel lieve vent. Hij zet altijd koffie voor me als ik daar schoonmaak. Vaak informeert hij naar jou en Fatima.'

'Hm, wat vertel je hem allemaal over ons?'

'Gewone dingen. Hij heeft veel interesse in ons gezin. Soms denk ik dat hij wat eenzaam is. Behalve een portretmodel komt daar eigenlijk nooit iemand. Oh ja, soms ook zijn oude zus en dan hoor ik ze schaterlachen in zijn atelier.'

Youssef zei: 'Toen ik Johannes vertelde dat ik na mijn eindexamen misschien kunstgeschiedenis ga studeren, zei hij dat ik zijn kunstboeken mag lenen.'

'Zijn kunstboeken? Die zijn prachtig! Ik zag ze liggen in zijn grote boekenkast, toen ik daar aan het afstoffen was.'

Youssef knabbelde op het knapperige koekje en vroeg:

'Ana, hoe oud was ik eigenlijk toen we hier gingen wonen?'

'Uh, even denken hoor. Het is alweer zo lang geleden. We kregen als vluchtelingen een verblijfsvergunning. Je was nog maar vijf en Fatima acht jaar toen wij in dit dorpshuis mochten gaan wonen. Dat was heel fijn, want jullie konden meteen hier in het dorp naar de basisschool en later naar de middelbare school in de stad.'

'Konden wij dan al Nederlands spreken?'

'Oh, jullie pikten het op de basisschool snel op, maar Baba en ik zijn op cursus Nederlands gegaan.'

'Soms weet ik niet eens goed meer wat we vroeger spraken.'

'Dat is prima, jongen. Je bent nu een Nederlander.'